

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

In Amos, Abdiam, Et Ionam Prophetas, Commentarij Francisci Lamberti Auenionensis

Lambert, François

Argentorati, 1525

VD16 B 3868

Pars Secvnda. Secundo, ponitur inobedientia eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35983

mirum cui libet ab eo misso, euangelizandi incumbit necessitas. Neque licuit ei alio ire, donec prius consummaret ministerium, ad quod adsumebatur. Quid autem fecerit, mox subiungitur.

PARS SECVNDA.

Et surrexit **I**onas, ut fugeret in **T**harsis, a facie **D**omini. Et descendit in **I**oppem, & inuenit nauem euntem in **T**harsis. Et dedit nauulum eius, & descendit in eam, ut iret cum eis in **T**harsis, a facie **D**omini.

Miror qui fiat, ut nonnulli cum **D**eī scriptorum iniuria, uelint **P**rophetas **D**eī, & **S**anctos aliquot magnificare: cuiusmodi sunt, qui **I**onam non peccasse adseuerant. Peccauit enim, & multum quidem, sicut in prologo diximus, et in sequentibus palam fiet. Vidimus enim, quod a **D**omino missus fuerat, quomodo ergo innocens fuit, dum non adqueuit deo mittenti? Nam quemadmodum non licet prophetare his qui non sunt missi, ita missis tacere impiū est. Porro qui sint uere missi, libello proprio, cui titulus, **D**e fidelium uocatione, aperte tractauimus.

At **I**onas, accepta prophetandi iussione, obstitit **D**eō precipienti, & mox uoluit abire in **T**harsis, non dubium, quin in regionem sic uocatam, quam **I**osephus lib. 9. **A**nti-

FRANC. LAMB. IN IONAM

capite. 11. in Cilicia, alij apud Indos esse ferūt: tamen si hæc dictio Tharsis etiam mare significat, uerum non hoc loco, ob id præsertim, quod dicitur in textu, eum descendisse in Ioppen ad mare, ubi inuenit nauem euntem in Tharsis. In mari quippe erant, & nauigaturi erant in Tharsis. Et dedit nauem eius, id est, precium nauigationis, ut cum eis iret in Tharsis, à facie Domini, id est, ne impleret Dei iussuonem, manens in terra sua. Non enim intelligitur, quod putaret, DEVM nihil posse in mari, sed in ueritate quicquid putaret, admodum aberrauit. Et primum quidem, quia Dei præcepto non simpliciter adqueiuit. Nam quasi scelus idololatriæ est, nolle adqueiscere Deo. Et melior est obedientia quam uictimæ, primo Regum decimo quinto. Secundo, quia fugit, ne impleret ipsam iussionem Dei, quod ad contemptum Dei spectat. Sicut in fide ambulasset, dixisset intra se illud Psal. 127. Quò tibo à spiritu tuo, & quò à facie tua fugiam? Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in infernum, ades: si sumptero pennas meas diluculo, & habitauero in extremis maris, etenim illuc manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua. Tertio, quod minus de Deo bene sensit quam oportuit. Nam si pleno corde agnouisset eum, sanctum, iustum, sapientem, omnipotentem, bonum, nunquam præcipienti cõtradixisset, neque tẽtasset fugere à facie eius. Denique liquet infra capite ultimo, quod ob id uel multo maxime noluit mox parere Deo iubenti, quod sciret Deum misereturum illorum, si resipiscerent: unde & timuit, ne ipsis misericordiam

misericiam consequentibus pro pseudopropheta haberetur, si annuñciasset uerbum, quod Deus imperabat, nempe illud: **A**d huc quadraginta dies, & Niniue subuertetur. Timuit quoque, ut puto, ne impij tribueret Deo ad impotentiam, si non iuxta uerbum eius mox euerteret eos. Sed hæc nullatenus excusant eum à peccato, quin potius ad causant, & quàm parum charuatis habuerit, palam faciunt. Nam si uere omnium salutem dilexisset & exoptasset, etiam cum **M**ose **Exodi** 32. & **P**aulo **Rom.** 9. pro eis anathema fieri uoluisset, potius quàm perderentur.

Aiunt quidam, eum præinde noluisse confestim ad Niniuitas proficisci, quòd sciret se missum ad illos, in iudicium grauius Israël, qui, alienigenis ad uerbum Domini resipiscantibus, semper dura ceruice, et incircumcisus cordibus erant. At hæc nihil faciunt, nisi ad maiorem inobedientie eius condemnationem. Nam si uere in eo fuit sensus spiritus Dei, nõ ignorasset, quòd in omnibus gentibus Deus summus Princeps erat, & de illis multa esset cura, quodque etiam gentes fide saluæ fiebant. Nam & **A**bram, antequam circumcisus esset, Dei amicus, & iustus factus est, illius promissionibus credens, ut late **P**aulus ostendit. **R**oman. quarto. Nonne **I**ob & amici eius, **N**aaman **S**yrus, uidua **S**areptana, & **A**chior fuere è Gentibus, & simul iusti & sancti? Profecto non fuit in eo scientia Dei, quantum oportuit, uera scilicet atque integra fides, neque necessaria in proximum dilectio, alioqui non optasset simpliciter Deum non misereri Niniuitarum, etiam postea-

quam prædicasset, eos post dies quadraginta subuertendos, quin potius Dei misericordiam fuisset deprecatus, pro illis, ut salui fierent.

Quid obsecro, tam anxie eiusmodi figmentis, adferre quorundam innocentiam, Dei Ecclesie conducit? Nonne Deus omnes conclusit sub peccatum, ut omnium miseretur? Rom. 11. utq; solus in omnibus, iustus, bonus, & sanctus prædicaretur. Quid autem obest, magno nomini Domini, profiteri rem ipsam, nempe, qd & Sancti peccauerint? In Christo enim, ex fide, iusti, sanctiq; fuere: ex se uero fragiles, miseri, peccatores. Perdit sunt proprijs factis, Dei autem Optimi Maximi bonitate seruantur. Electos suos habet, quos neque etiam propria eorum impietas, rapere potest e manu DOMINI, & nihil omnino eos perdere potest. Siquidem incredulitas, rebellio, aut quæuis iniquitas, propositum, & electionem Dei irritare non potest, quin potius per hæc, eius decreti inuariabilitas, & iustificatur in sermonibus suis, ac uincit, cum ab impijs iudicatur, quod sit crudelis nimium, & non seruet, quæ electis suis promittere dignatur. Ergo nostra iniustitia, Dei iustitia commendatur. Roman. tertio.

Igitur, nemo abneget peccatum Ionæ, quod profecto fuit grauissimum, ne & scripturam torqueamus in sensum repugnantem, & magno Dei nomini aliquid detrahamus. Scripturæ maiestate aperte cognoscimus, quod non adqueuit Deo iubenti, quod non satis dilexit proximos, quodque male iratus fuerit, quis inficiabitur?

bitur? Sed non potuit Dei propositum irritum fieri, quocum uolebat, & predicare Niniuitis, & seruari. Proinde adflixit illum, donec resipisceret.

Profecto ipsi glorioso Dei nomini, non parum detrahunt, qui aliquot e Sanctis, etiam Scriptura iniquitates eorum aperiente, aberrasse negant. Eiusmodi sunt, qui dicunt Petrum non peccasse, cum Christo dixit: Absit a te Domine. Et cum a Paulo sibi fuit in faciem contradictum, dum Iudeos cogeret ad Iudaizandum. Pari insania Franciscani dicunt, Diuum Franciscum nunquam mortaliter, ut loquuntur, peccasse: idemq; sentiunt Dominicans de suo Dominico, et Benedictini, de suo Benedicto &c. Et si quis adficatur Catharinae, aut Barbarae, aut Apolloniae, aut Agneti, aut alijs Sanctis, idem adnuitur de illis adserere, sicque predicant homines, insignes hi confectores, ut Dei bonitatem negent. O insaniam nullatenus ferendam. Nos contra adserimus, eos aberrasse, & peccasse non raro. **DEVM** autem, non eorum meritis, sed gratis, & sola dignatione ac bonitate sua, illorum miserum. Ego non dubito, Diuum Franciscum, uirum simplicissimum, Deoque acceptissimum fuisse, quantumlibet aberrarit & peccarit. Sed donauit illi Deus, non meritis eius, sed bonitate sua, & sicut ab eterno praedestinatus erat, ut uere resipisceret, indeq; seruaretur. Impossibile namq; fuit, & ipsum (quem ex electis esse confidimus) & alios electos desperire: ideo, qui proprijs factis seruari

FRANC. LAMB. IN IONAM

non poterant, Dei misericordia salui facti sunt.

Quam mirabilis est **DOMINVS**, in criminibus, erratisque electorum. Hoc est unum e summis, quod maxime agnoscere cupio, & confido me aliquando cogniturum, tum scilicet, cum omnia abscondita Deus reuelabit, quam sit gloriosus **DOMINVS** in electis suis, quos & errare fecit à uijs suis, & iustificauit, ut iuxta propositum suum seruariantur.

Video uiros etiam in Scripturis celebratissimos, quos & aberrare fecit, & ab errore misericorditer reuocauit. Peccauit Adam, Moyses, & Aaron, non glorificauerunt **DEVM**, coram filijs Israël, ad aquas contradictionis. Miserime ceciderunt, Dauid & Salomon. Iosaphat, Ozias, Asa, Ezechias, Manassesque aberrarunt. Et hic Propheta noster, **DEO** uenit non adqueuit. Sed quid ueterum exempla querimus? Plura coram uidemus, quam legamus. Quis tam pius, bonus, in Scripturis exercitatus, & iustus, quem **DEVS** sub peccato non concluderit, ut eius misereatur?

Sentio & ego miser pondus meum, & magnum quidem. Video onus graue, imò grauissimum, quod fero, & quo Deus Opt. Max. onerauit me. Noui quam infinita mihi desiderem, quam infinita in me odiam Errauit, & erro indies, in uita mea, sed quare seruum tuum Domine? Fator onus mecum libenter, ut me exonerare digneris. Id au
tem

tem per temetipsum obsecro, ne me repellas à pueris tuis, ut in me extinguas & mortifices, quæ carnis sunt, & me in teipso perficias. Et nūquam sinas me aberrare animo, ab immaculatis uijs tuis. Quod autem spectat, ad ministrum uerbi tui, ad quod me uocare dignatus es, da seruo tuo spiritum, quo uere ac sancte scribat & doceat sermones tuos, & impedi me, ne unquam aliena ab ipso spiritu doceam, Amen.

P A R S T E R T I A.

Dominus autem misit uentum magnum in mare, & facta est tempestas magna in mari, & nauis periclitabatur conteri. Et timuerunt nauatæ, & clamauerunt uiri ad Deum suum, & miserunt uasa, quæ erant in naui in mare, ut adleuiaretur ab eis. Et Ionas descendit ad interiora nauis, & dormiebat sopore graui. Et adcessit ad eum gubernator, & dixit ei. Quid tu sopore deprimeris? Surge, et inuoca deum tuum si forte recogitet deus de nobis, & non pereamus.

Non potuit Ione cogitatio irritare propositum Dei, tam de eo seruando, quam de eo quod uolebat illum Niniuitis predicare. Perisset autem proculdubio, nisi Deus illum ab errore reuocasset. Proinde cum fugientem, maris